

holdige varer, under udøvelsen af deres virksomhed på de af overenskomsten omfattede dele af dansk toldområde, skulle have samme beføjelser, som tilkommer danske toldere. En tilsvarende bestemmelse findes i dag i toldlovens § 65, stk. 2. Der henvises endvidere til § 17 i bekendtgørelse nr. 467 af 15. juni 1999 om toldbehandling.

Som et andet eksempel kan nævnes lov nr. 227 af 3. juni 1967 om fælles grænseekspedition. Efter denne lov kan udenlandske grænsefunktionærer - når der måtte være indgået overenskomst med Danmark herom - bl.a. beslaglægge og anholde på dansk område under udførelse af grænseekspedition. Beslaglæggelsen m.v. sker i så fald efter det pågældende andet lands lovgivning. I lovens forarbejder er det bl.a. anført, at indgåelse af aftaler om grænseekspedition f.eks. kunne tænkes at blive aktuelt med hensyn til fælles dansk-svensk grænseekspedition, navnlig efter opførelsen af en Øresundsbro, jf. Folketingstidende 1966-67, Tillæg A, sp. 2050.

Endelig kan som eksempel nævnes lov om retsstillingen for styrker tilhørende deltagerne i NATO og Partnerskab for Fred m.v. (lov nr. 143 af 29. april 1955 som ændret ved lov nr. 201 af 7. april 1999). Loven gennemfører overenskomsten af 19. juni 1951 mellem deltagerne i NATO vedrørende status for deres styrker, protokol af 28. august 1952 om status for internationale militære hovedkvarterer oprettet i henhold til Den Nordatlantiske Traktat samt overenskomsten af 19. juni 1995 mellem deltagerne i NATO og de øvrige deltagende stater i Partnerskab for Fred vedrørende status for deres styrker med tilhørende tillægsprotokoller. Lovens § 2 indebærer, at et fremmed lands militære myndigheder efter nærmere regler i de nævnte overenskomster kan udøve strafferetlig og disciplinær jurisdiktion på dansk territorium over personer, som er undergivet det pågældende lands militære lovgivning. Disse regler bygger således ikke på den territoriale tilknytning, der kan begrunde særlige jurisdiktionsordninger i grænseområdet mellem to lande. Ordningerne på det militære område bygger i højere grad på den personelle tilknytning, der består mellem et land og dets egne militære styrker, også når de er i tjeneste i udlandet.

På den anførte baggrund er det Justitsministeriets opfattelse, at der ved vurderingen af forholdet til grundloven må lægges vægt på de særlige behov, der kan være for, at Danmark og Sverige ved aftale nærmere afgrænser deres indbyrdes politimæssige jurisdiktionsforhold i tilknytning til etableringen af Øresundsforbindelsen. Herom henvises til pkt. 3.4 umiddelbart nedenfor.

Endvidere må der lægges vægt på karakteren og omfanget af de beføjelser, der efter aftalen bliver tilgalt svenske myndigheder på dansk territorium, jf. pkt. 3.5 nedenfor.

3.4. Med Øresundsforbindelsen bliver der etableret et landbaseret grænseområde mellem Danmark og Sverige. Som anført under pkt. 2.3 er det normalt ikke muligt at vende om under kørsel på Øresundsforbindelsen. For at dansk og svensk politi kan komme frem til alle dele af deres eget territorium på den faste forbindelse, vil det derfor nødvendigvis kræve, at de to landes politimyndigheder også kan færdes på den del af Øresundsforbindelsen, der hører under den anden parts territorium.

Uden anden aftale om den nærmere afgrænsning af de to landes politimæssige jurisdiktionsforhold er det imidlertid alene territorialgrænsen, der vil være afgørende for, hvor danske og svenske politimyndigheder kan udøve politimæssige beføjelser på Øresundsforbindelsen.

I så fald ville det f.eks. ikke være muligt for svenske polititjenestemænd, som befinder sig på den danske del af Øresundsforbindelsen på vej mod Amager, at gribe ind med politimæssige foranstaltninger f.eks. ved et færdselsuheld forårsaget af en formodet spiritusbilist. Politimæssig indgriben ville da normalt først være mulig, når dansk politi har passeret forbindelsen over til Sverige og derfra er returneret til det pågældende sted på den danske del af Øresundsforbindelsen, eller når vedkommende bilist efterfølgende er nået frem til Amager.

Tilsvarende ville svenske polititjenestemænd, som på vej fra Sverige måtte befinde sig i et tog på den danske del af Øresundsforbindelsen, være afskåret fra f.eks. at tilbageholde en passager, som er eftersøgt i anledning af flugt fra et fængsel.

Gives dansk og svensk politi ikke adgang til at udøve visse beføjelser på den anden parts del af Øresundsforbindelsen, ville konsekvensen endvidere bl.a. blive, at svensk politi, som måtte befinde sig på den danske del af Øresundsforbindelsen i retning mod Sverige, ville være afskåret fra at gribe ind over for konstaterede lovovertrædelser - f.eks. spirituskørsel - så længe vedkommende person ikke har passeret territorialgrænsen og dermed er nået ind på svensk territorium.

Hensynet til at kunne udføre - ifølge sagens natur ofte hastende - politimæssige opgaver overalt på Øresundsforbindelsen taler derfor for, at hver parts politimyndigheder, som på vej tilbage til eget territorium færdes på den del af Øresundsforbindelsen, der hører